

i det første fulde år, hvor nærværende lovforslag kommer til at virke.

Det er ganske givet, at en stor del af dette beløb vender tilbage til staten, fordi bedre folkepensionsudbetalinger afføder større indtægter fra bl.a. forbrugsafgifter. Omvendt bevirker den forøgede årlige overførsel til folkepensionister i størrelsesordenen 3½ milliard 1985-kroner antagelig en vis nedgang i indkomstskatteprovenuet og en forøgelse af betalingsbalanceunderskuddet (gælder dog ikke i det omfang, pengene for eksempel hentes af u-landsbistanden).

Lovforslaget tilsigter ud over de konkrete forbedringer for folkepensionisterne også en let forståelig lovgivning.

I de nuværende folkepensionsparagraffer svinger størrelsen af pensionen på en måde, der er uforståelig for de fleste. En indviklet skattelovgivning samt komplicerede regler for, hvilken transbestemt hjælp efter bistandsloven pensionister i øvrigt har mulighed for at opnå, gør i alt for mange tilfælde pensionisternes forvirring omkring lovirvaret endnu større.

Alene til administration m.v. af de nuværende indviklede folkepensionsberegningsregler osv. medgår formentlig omkring 600 menneskers fulde arbejdskraft.

Dette administrationsarbejde spares, når der bliver én og kun én folkepensionssats, der ligger så højt som foreslået. Et bærende element i hele fremskridtspartiets socialpolitik er som bekendt, at socialkronerne i langt højere grad skal komme de sociale klienter til gavn i stedet for at forsvinde i administration.

Bedre bliver det selvfølgelig, hvis lovreglerne bliver nedfældet i et sprog, der er forståeligt for mange og deriblandt folkepensionister.

Det er uværdigt, at mange ældre medborgere ingen mulighed har for at sætte sig ind i paragrafjunglekens mærkværdigheder og derfor ikke selv kan kontrollere, at de får, hvad der tilkommer dem.

For så vidt angår skattelovgivningen indebærer fremskridtspartiets forslag om forhøjede bundfradrag, at næsten alle pensionister meget hurtigt får total skattefrihed og befries for de bekymringer, kildeskatten påfører dem.

Den meget indviklede og uhyre uretfærdige boligskrivningslovgivning bør efter fremskridtspartiets opfattelse ophæves. Samfundsøkonomisk er den jo reelt et tilskud til forhøjet huslejeniveau. Når det drejer sig om folkepensionister, stiller forholdene sig anderledes: de er typisk ude af stand til at forege deres indtægt. Og de har ofte svært ved at flytte og omstille sig til anden bolig end de

omgivelser, hvor de måske har boet i årtier. Derfor er det her på sin plads med generelle boligydelsesregler, så pensionisten trygt kan regne med at blive boende sin tid ud i den tilvante bolig. Derfor ønsker fremskridtspartiet bevarelse af de nuværende boligydelse (lov om individuel boligstøtte, jfr. lovbekendtgørelse nr. 44 af 28. januar 1983 samt finansloven § 14.10.02.51.02.).

Med hensyn til sociale ydelser ud over folkepensionen medfører nærværende lovforslag ingen ændring i nuværende lovgivning og praksis – heller ikke vedrørende de kommunale rådighedsbeløb (jfr. finansloven § 15.03.32.), gratis sygehusophold, lægebehandling, varmhjælp, madudbringning, hjemmehjælp, plejehjem, beskyttede boliger, dagcentre, omsorgsforanstaltninger, licenstilskud, 65-billetter, tandproteser, medicin og brillehjælp, ergoterapi osv. Men rent faktisk vil nogle af disse områder nok blive noget mindre udgiftskrævende, fordi målet naturligvis er, at der bliver et folkepensionsbeløb så stort, at behovet for, at folkepensionister skal tigge om særstøtte, forsvinder. De gældende ordninger kræver stort administrativt personale, til hvem folkepensionisten på skemablanketter og på anden vis skal blotlægge sine personlige forhold. Det vil alligevel aldrig skabe retfærdighed mellem 700.000 forskelligt stillede mennesker, at der skal administreres punktvis specialordninger i stedet for, at hver selv afgør, hvad han/hun vil betale for med sine egne penge. Social indsats er bedst, når den ikke umyndiggør medmennesker, så de reduceres til sager på offentlige kontorer og institutioner.

Folkepensionen skal være ens for alle. Folketinget bør ikke gøre forskel på de ældre efter deres ægteskabelige forhold eller deres tidligere arbejde. Grundsætningen »Ens pension til alle« ligger dybt forankret i fremskridtsforbedringen af den nuværende lovgivningstilstand – naturligvis forstået på den måde, at det, som er ens, er, hvad der ydes som skatteyderbetalt pension. Enhver skal derudover kunne sikre sig større pensioner gennem frivillige forsikringsordninger eller på anden vis, når der er tale om rent fornuftige ordninger og ikke udbetalinger, der kommer fra tvangsudskrevne midler.

Selvfølgelig kan man argumentere for, at to i én husstand kan leve billigere pr. person end enligboende. Men fortsætter folketinget med at behandle folkepensionister forskelligt, er der ingen ende på rækken af opdelingskriterier, der kan argumenteres for. Det levende liv er så mangfoldigt, at det